

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند رحمتگر مهربان

إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١﴾

آن واقعه چون وقوع یابد (۱)

لَيْسَ لَوْفَعَتِهَا كَاذِبَةٌ ﴿٢﴾

[که] در وقوع آن دروغی نیست (۲)

خَافِضَةٌ رَافِعَةٌ ﴿٣﴾

پست کننده [و] بالا برنده است (۳)

إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًا ﴿٤﴾

چون زمین با تکان [سختی] لرزانده شود (۴)

وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًّا ﴿٥﴾

و کوهها [جمله] ریزه ریزه شوند (۵)

فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبَثًّا ﴿٦﴾

و غباری پراکنده کردند (۶)

وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ﴿٧﴾

و شما سه دسته شوید (۷)

فَأَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ﴿٨﴾

یاران دست راست کدامند یاران دست راست (۸)

وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمَةِ ﴿٩﴾

و یاران چپ کدامند یاران چپ (۹)

وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ ﴿١٠﴾

و سبقت‌گیرندگان مقدمند (۱۰)

أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ﴿١١﴾

آنانند همان مقربان [خدا] (۱۱)

فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿١٢﴾

در باغستانهای پر نعمت (۱۲)

ثُلَّةٌ مِنَ الْأُولَىٰ ﴿١٣﴾

گروهی از پیشینیان (۱۳)

وَقَلِيلٌ مِنَ الْآخِرِينَ ﴿١٤﴾

و اندکی از متاخران (۱۴)

عَلَى سُرْرِ مَوْضُونَةٍ ﴿١٥﴾

بر تختهایی جواهر نشان (۱۵)

مُتَّكِمِينَ عَلَيْهَا مُتَّقَابِلِينَ ﴿١٦﴾

که روبروی هم بر آنها تکیه داده اند (۱۶)

يَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُونَ ﴿١٧﴾

بر گردشان پسرانی جاودان [به خدمت] می گردند (۱۷)

بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقٍ وَكَأْسٍ مِنْ مَعِينٍ ﴿١٨﴾

با جامها و آبریزها و پیاله[هایی] از باده ناب روان (۱۸)

لَا يُصَدَّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُنْفُونَ ﴿١٩﴾

[که] نه از آن در دسر گیرند و نه بی خرد گردند (۱۹)

وَفَاكِهَةٍ مِّمَّا يَتَخَيَّرُونَ ﴿٢٠﴾

و میوه از هر چه اختیار کنند (۲۰)

وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿٢١﴾

و از گوشت پرندۀ هر چه بخواهند (۲۱)

وَحُورٍ عَيْنٍ ﴿٢٢﴾

و حوران چشم‌درشت (۲۲)

كَأَمْثَالِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُونِ ﴿٢٣﴾

مثل لؤلؤ نهان میان صدف (۲۳)

جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾

[اینها] پاداشی است برای آنچه میکردند (۲۴)

لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْتِيهَا ﴿٢٥﴾

در آنجا نه بیهوده ای می شنوند و نه [سخنی] گناه آلود (۲۵)

إِلَّا قِيلًا سَلَامًا سَلَامًا ﴿٢٦﴾

سخنی جز سلام و درود نیست (۲۶)

وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ ﴿٢٧﴾

و یاران راست یاران راست کدامند (۲۷)

فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ ﴿٢٨﴾

در [زیر] درختان کنار بی خار (۲۸)

وَطَلْحٍ مَّنْضُودٍ ﴿٢٩﴾

و درختهای موز که میوه اش خوشه خوشه روی هم چیده است (۲۹)

وَزَيْلٌ مَّمْدُودٍ ﴿٣٠﴾

و سایه ای پایدار (۳۰)

وَمَاءٍ مَسْكُوبٍ ﴿٣١﴾

و آبی ریزان (۳۱)

وَفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ ﴿٣٢﴾

و میوه ای فراوان (۳۲)

لَا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ ﴿٣٣﴾

نه بریده و نه ممنوع (۳۳)

وَفُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ ﴿٣٤﴾

و همخوابگانی بالا بلند (۳۴)

إِنَّا أَنْشَأْنَاهُنَّ إِنْشَاءً ﴿٣٥﴾

ما آنان را پدید آورده ایم پدید آوردنی (۳۵)

فَجَعَلْنَاهُنَّ أَبْكَارًا ﴿٣٦﴾

و ایشان را دوشیزه گردانیده ایم (۳۶)

عُرُبًا أَتْرَابًا ﴿٣٧﴾

شوی دوست همسال (۳۷)

لِلْأَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٣٨﴾

برای یاران راست (۳۸)

ثَلَاثَةً مِنَ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾

که گروهی از پیشینیانند (۳۹)

وَتِلْكَ مِنَ الْآخِرِينَ ﴿٤٠﴾

و گروهی از متاخران (۴۰)

وَأَصْحَابُ الشَّمَالِ مَا أَصْحَابُ الشَّمَالِ ﴿٤١﴾

و یاران چپ کدامند یاران چپ (۴۱)

فِي سُمُومٍ وَحَمِيمٍ ﴿٤٢﴾

در [میان] باد گرم و آب داغ (۴۲)

وَضِلٌّ مِنْ يَحْمُومٍ ﴿٤٣﴾

و سایه ای از دود تار (۴۳)

لَا بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ ﴿٤٤﴾

نه خنک و نه خوش (۴۴)

إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ مُتْرَفِينَ ﴿٤٥﴾

اینان بودند که پیش از این ناز پروردگان بودند (۴۵)

وَكَانُوا يُصِرُّونَ عَلَى الْحِنثِ الْعَظِيمِ ﴿٤٦﴾

و بر گناه بزرگ پافشاری میکردند (۴۶)

وَكَانُوا يَمْشُونَ أَيْدِيَ مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ﴿٤٧﴾

و می گفتند آیا چون مردیم و خاک و استخوان شدیم واقعا [باز] زنده می گردیم (۴۷)

أَوَابَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ﴿٤٨﴾

یا پدران گذشته ما [نیز] (۴۸)

قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ ﴿٤٩﴾

بگو در حقیقت اولین و آخرین (۴۹)

لَمَجْمُوعُونَ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٥٠﴾

قطعا همه در موعد روزی معلوم گرد آورده شوند (۵۰)

ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا الضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ ﴿٥١﴾

آنگاه شما ای گمراهان دروغپرداز (۵۱)

لَا كِلُونَ مِنْ شَجَرٍ مِنْ زُقُومٍ ﴿٥٢﴾

قطعا از درختی که از زقوم است خواهید خورد (۵۲)

فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٥٣﴾

و از آن شکمهایتان را خواهید آکند (۵۳)

فَشَارِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ﴿٥٤﴾

و روی آن از آب جوش می نوشید (۵۴)

فَشَارِبُونَ شُرْبَ الْهَيْمِ ﴿٥٥﴾

[مانند] نوشیدن اشتران تشنه (۵۵)

هَذَا نَزُهُمَّ يَوْمَ الدِّينِ ﴿٥٦﴾

این است پذیرایی آنان در روز جزا (۵۶)

نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ ﴿٥٧﴾

ماییم که شما را آفریده ایم پس چرا تصدیق نمی کنید (۵۷)

أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ ﴿٥٨﴾

آیا آنچه را [که به صورت نطفه] فرو می ریزید دیده اید (۵۸)

أَأَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ ﴿٥٩﴾

آیا شما آن را خلق می کنید یا ما آفریننده ایم (۵۹)

نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٦٠﴾

ماییم که میان شما مرگ را مقدر کرده ایم و بر ما سبقت نتوانید جست (۶۰)

عَلَى أَنْ نُبَدِّلَ أَمْثَالَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾

[و می توانیم] امثال شما را به جای شما قرار دهیم و شما را [به صورت] آنچه نمیدانید پدیدار گردانیم

(۶۱)

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾

و قطعاً پدیدار شدن نخستین خود را شناختید پس چرا سر عبرت گرفتن ندارید (۶۲)

أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ ﴿٦٣﴾

آیا آنچه را کشت می کنید ملاحظه کرده اید (۶۳)

أَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ ﴿٦٤﴾

آیا شما آن را [بیاری ما] زراعت می کنید یا ماییم که زراعت می کنیم (۶۴)

لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكُّهُونَ ﴿٦٥﴾

اگر بخواهیم قطعا خاشاکش می گردانیم پس در افسوس [و تعجب] می افتید (۶۵)

إِنَّا لَمُعْرَمُونَ ﴿٦٦﴾

[و می گوئید] واقعا ما زیان زده ایم (۶۶)

بَلْ نَحْنُ مُحْرَمُونَ ﴿٦٧﴾

بلکه ما محروم شدگانیم (۶۷)

أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ ﴿٦٨﴾

آیا آبی را که می نوشید دیده اید (۶۸)

أَأَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ الْمُنزِلُونَ ﴿٦٩﴾

آیا شما آن را از [دل] ابر سپید فرود آورده اید یا ما فرودآورنده ایم (۶۹)

لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ ﴿٧٠﴾

اگر بخواهیم آن را تلخ می گردانیم پس چرا سپاس نمی دارید (۷۰)

أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ ﴿٧١﴾

آیا آن آتشی را که برمی افروزید ملاحظه کرده اید (۷۱)

أَأَنْتُمْ أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا أَمْ نَحْنُ الْمُنشِئُونَ ﴿٧٢﴾

آیا شما [چوب] درخت آن را پدیدار کرده اید یا ما پدیدآورنده ایم (۷۲)

نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذْكَرَةً وَمَتَاعًا لِلْمُقْوِينَ ﴿٧٣﴾

ما آن را [مایه] عبرت و [وسیله] استفاده برای بیابانگردان قرار داده ایم (۷۳)

فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾

پس به نام پروردگار بزرگت تسبیح گوی (۷۴)

فَلَا أُقْسِمُ بِمَوَاقِعِ النُّجُومِ ﴿٧٥﴾

نه [چنین است که می پندارید] سوگند به جایگاه های [ویژه و فواصل معین] ستارگان (۷۵)

وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾

اگر بدانید آن سوگندی سخت بزرگ است (۷۶)

إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ ﴿٧٧﴾

که این [پیام] قطعا قرآنی است ارجمند (۷۷)

فِي كِتَابٍ مَّكْنُونٍ ﴿٧٨﴾

در کتابی نهفته (۷۸)

لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ﴿٧٩﴾

که جز پاک‌شدگان بر آن دست ندارند (۷۹)

تَنْزِيلٌ مِّنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٠﴾

وحی است از جانب پروردگار جهانیان (۸۰)

أَفَبِهَذَا الْحَدِيثِ أَنْتُمْ مُدْهِنُونَ ﴿٨١﴾

آیا شما این سخن را سبک [و سست] می گیرید (۸۱)

وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنْتُمْ تُكذِّبُونَ ﴿٨٢﴾

و تنها نصیب خود را در تکذیب [آن] قرار می دهید (۸۲)

فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْحُلُقُومَ ﴿٨٣﴾

پس چرا آنگاه که [جان شما] به گلو می رسد (۸۳)

وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ ﴿٨٤﴾

و در آن هنگام خود نظاره گرید (۸۴)

وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿٨٥﴾

و ما به آن [محتضر] از شما نزدیکتریم ولی نمی بینید (۸۵)

فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ ﴿٨٦﴾

پس چرا اگر شما بی‌جزا می مانید [و حساب و کتابی در کار نیست] (۸۶)

تَرْجِعُونَهَا إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٨٧﴾

اگر راست می گوئید [روح] را بر نمی گردانید (۸۷)

فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٨٨﴾

و اما اگر [او] از مقربان باشد (۸۸)

فَرَوْحٌ وَرَيْحَانٌ وَجَنَّتُ نَعِيمٍ ﴿٨٩﴾

[در] آسایش و راحت و بهشت پر نعمت [خواهد بود] (۸۹)

وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩٠﴾

و اما اگر از یاران راست باشد (۹۰)

فَسَلَامٌ لَكَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٩١﴾

از یاران راست بر تو سلام باد (۹۱)

وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكَذِّبِينَ الضَّالِّينَ ﴿٩٢﴾

و اما اگر از دروغزنان گمراه است (۹۲)

فَنُزُلٌ مِنْ حَمِيمٍ ﴿٩٣﴾

پس با آبی جوشان پذیرایی خواهد شد (۹۳)

وَتَصْلِيَةٌ جَحِيمٍ ﴿٩٤﴾

و [فرجامش] در افتادن به جهنم است (۹۴)

إِنَّ هَذَا هُوَ حَقُّ الْيَقِينِ ﴿٩٥﴾

این است همان حقیقت راست [و] یقین (۹۵)

فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٩٦﴾

پس به نام پروردگار بزرگ خود تسبیح گوی (۹۶)